

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 364

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 10 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 623 din 4 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	2-9		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
204. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea Metodologiei de stabilire a prețului de referință pentru țițeiurile extrase în România și a Instrucțiunilor tehnice privind activitatea titularilor de acorduri petroliere.....	10-12	3.880. — Ordin al ministrului educației naționale privind modificarea programelor școlare pentru limbi moderne din ciclul inferior și superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.458/2004	14
1.161. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aducerea la cunoștința publică a derulării lucrărilor de înregistrare sistematică în unitatea administrativ-teritorială Luica din județul Călărași	13	3.881. — Ordin al ministrului educației naționale privind modificarea programelor școlare pentru limbi moderne din ciclul inferior și superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.598/2004	15
1.162. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aducerea la cunoștința publică a derulării lucrărilor de înregistrare sistematică în unitatea administrativ-teritorială Cristian din județul Sibiu	13	3.889. — Ordin al ministrului educației naționale pentru aprobarea Normelor privind protecția informațiilor clasificate secret de stat și secret de serviciu în cadrul Ministerului Educației Naționale, în domeniul său de activitate, precum și de către instituțiile publice și unitățile aflate în subordinea sau în coordonarea acestuia	16
3.879. — Ordin al ministrului educației naționale privind modificarea programelor școlare pentru limbi moderne din ciclul inferior și superior al liceului — filiera			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 623

din 4 octombrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Mona-Maria Pivniceru	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank N.V. în Dosarul nr. 1.937/1.748/2017 al Judecătoriei Cornetu și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.036D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.355D/2017 și nr. 2.521D/2017, având un obiect similar celui din primul dosar menționat, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. și Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. în Dosarul nr. 14.323/281/2016 al Judecătoriei Ploiești — Secția civilă și de Societatea Credit Europe Bank N.V. în Dosarul nr. 15.932/300/2016 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.355D/2017 și nr. 2.521D/2017 la Dosarul nr. 2.036D/2017, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în raport cu jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 8 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.937/1.748/2017, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank N.V. și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.036D/2017.

8. Prin Sentința din 16 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 14.323/281/2016, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și art. 11 din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său**, excepție ridicată de

Societatea Credit Europe Bank România — S.A. și Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.355D/2017.

9. Prin Încheierea din 26 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 15.932/300/2016, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și art. 11 din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său**, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank N.V. și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.521D/2017.

10. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate în cauze întemeiate pe dispozițiile Legii nr. 77/2016.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că prevederile Legii nr. 77/2016 sunt contrare art. 1 alin. (3) din Constituție, întrucât consacră dreptul discreționar al debitorului privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite și nu corespund exigențelor constituționale de securitate juridică, de calitate a legii și ale respectării drepturilor dobândite și ale intereselor legitime. Se arată că modificarea/reșezarea riscurilor asumate prin contract sau chiar modificarea prețului agreeat de părți nu poate avea loc printr-o ingerință a legiuitorului în economia contractului, ci doar în ipoteze excepționale de rupere a echilibrului contractual, ce trebuie cercetate pentru fiecare contract în parte de către instanța judecătorească. Tot în acest context, se arată că legea stabilește o procedură antinomică Codului de procedură civilă.

12. Legea dării în plată prevede că această lege se coroborează cu dispozițiile mai multor acte normative, însă nu și în ce fel se va face această operațiune de coroborare, în condițiile în care, din punct de vedere material, dispozițiile legii dării în plată tind mai mult spre o modificare, iar uneori, cum ar fi cazul Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, spre o înlăturare de la aplicare și schimbare totală a reglementării. De asemenea, nu reglementează situația în care se află imobilul, spre exemplu în cazul în care este afectat de sarcini. Astfel, există o inadvertență între scopul declarat de legiuitor și textul legii dării în plată, ceea ce este contrar art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta privind calitatea legii.

13. Prevederile criticate sunt contrare art. 15 alin. (2) din Constituție, deoarece, prin reglementarea cuprinsă în art. 11 din Legea nr. 77/2016, precum și în ansamblul legii, se modifică starea legală anterioară intrării în vigoare a acesteia. Modalitatea alternativă de plată și, mai ales, schimbarea prețului contractului reprezintă elemente ce vizează, ca și domeniu temporal de acțiune, faza inițială de constituire a situației juridice. Astfel, prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece acestea se aplică nu numai situațiilor juridice ce se vor naște, se vor modifica sau stinge după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016, ci și situațiilor juridice în curs de formare, modificare sau stingere la data intrării în vigoare a acestei legi, precum și efectelor prezente și viitoare ale unor raporturi juridice trecute încheiate între bănci și consumatori, inclusiv contractelor

de credit în cazul cărora debitorul a fost supus unei executării silite a imobilului ipotecat.

14. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată că prevederile art. 3, art. 6 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt neconstituționale, deoarece, în urma stingerii creanței ca urmare a dării în plată prin această procedură, creditorul ipotecar diligent, care și-a constituit o garanție, dobândește o situație juridică inferioară altor creditori (creditorii chirografari), care, deși nu au o garanție, pot urmări bunuri mobile și imobile prezente și viitoare ale debitorilor până la satisfacerea întregii creanțe.

15. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 21 și art. 24 din Constituție, se susține că prevederile art. 4 și art. 7 din Legea nr. 77/2016 nu asigură garanțiile constituționale ale dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, deoarece dau dreptul debitorilor instituțiilor bancare și financiar nebankare să schimbe obiectul, prețul și riscul contractului după bunul lor plac și în lipsa verificărilor prealabile privind îndeplinirea condițiilor obiective și subiective pentru aplicarea protecției. Mai mult, prevederile art. 8 din legea menționată consacră posibilitatea debitorilor de a obține concursul justiției pentru refuzul de a-și executa obligațiile asumate contractual prin liber consimțământ și de a le fi ștearsă datoria în detrimentul și cu prejudicierea creditorului. De asemenea, dreptul la apărare și al accesului la justiție este încălcat prin faptul că obiectul contestației este limitat la condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, temenele procedurale sunt foarte scurte, fără garanții procesuale.

16. Referitor la dispozițiile art. 44 din Constituție, se arată că prin consacrarea dreptului discreționar al debitorului de a modifica întinderea obligațiilor asumate prin contracte deja executate și prin faptul că dispozițiile criticate obligă creditorul din contractul de credit să suporte o diminuare a patrimoniului său rezultată din neîndeplinirea culpabilă de către debitor a obligației de restituire la scadență a împrumutului de care a beneficiat, Legea nr. 77/2016 încalcă dreptul de proprietate al creditorilor. Mai mult, limitarea adusă dreptului de proprietate prin mecanismul dării în plată nu se încadrează în limitele permise de art. 53 din Constituție.

17. Cu privire la încălcarea art. 45 din Constituție, se subliniază că prevederile art. 3, art. 4 alin. (1), art. 5 alin. (1) și (3), art. 6 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt neconstituționale, deoarece libertatea contractuală a părților nu presupune doar libertatea acestora de a-și asuma obligații și de a dobândi drepturi, ci și libertatea de a-și asuma riscuri ale contractului, pe care trebuie să le respecte, iar limitările libertății economice se pot aduce în anumite condiții, însă Legea nr. 77/2016 restrânge libertatea contractuală, fără ca niciuna dintre justificările cuprinse la art. 53 din Constituție să existe. Totodată, se arată că prevederile constituționale ale art. 45 trebuie coroborate cu cele ale art. 135, în care sunt instituite principiile economiei de piață și o serie de obligații pozitive în sarcina statului, printre care se regăsește aceea de a asigura libertatea comerțului.

18. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 53 alin. (2) din Constituție, se susține că prevederile art. 3 și art. 4 din Legea nr. 77/2016 sunt neconstituționale, deoarece permit modificarea discreționară a prețului contractului de către debitor, ceea ce reprezintă un stimulent pentru ca acesta să nu își execute obligațiile contractuale de plată a datoriilor. Astfel, prevederile criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu limitează exercitarea dreptului de a da în plată al debitorului la situații de imposibilitate. De altfel, legea criticată nu are un scop legitim și nu are o adecvare justă între realitatea socială și măsura propusă.

19. Cu privire la încălcarea art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, se arată că legea, reglementând aspecte referitoare la proprietate, trebuia adoptată ca lege organică, și nu ordinară. Din moment ce legea criticată reglementează derogări de la

Codul civil, lege organică, se subliniază că și normele derogatorii trebuiau să fie adoptate ca lege organică.

20. Prin aplicabilitatea legii, în general, și față de contractele în curs de executare, în mod particular, Legea nr. 77/2016 este contară prevederilor art. 135 din Constituție care reglementează complementaritatea dintre statul social și statul liberal cu economie de piață.

21. În final, se prezintă „inadecvarea Legii nr. 77/2016 cu dreptul Uniunii Europene”, prin prisma art. 148 din Constituție și a jurisprudenței Curții Constituționale în materie, în ceea ce privește transpunerea în legislația națională a unor dispoziții ale Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014.

22. **Judecătoria Cornetu**, în Dosarul nr. 2.036D/2017, opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul are dreptul de a interveni și a institui un nou mod de stingere a unei obligații.

23. **Judecătoria Ploiești — Secția civilă**, în Dosarul nr. 2.355D/2017, opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este parțial întemeiată.

24. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă**, în Dosarul nr. 2.521D/2017, opinează că dispozițiile Legii nr. 77/2016 nu contravin prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

25. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

26. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

28. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din actele de sesizare, îl constituie dispozițiile Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblu, cât și unele prevederi punctuale din această lege, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Însă, Curtea, având în vedere dinamica jurisprudențială în materie, reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile Legii nr. 77/2016, urmând a analiza excepția de neconstituționalitate prin prisma celor reținute în jurisprudența sa.

29. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) privind domeniile de reglementare ale legilor organice, art. 135 privind economia, art. 148 privind actele obligatorii ale Uniunii Europene, precum și prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

30. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că atât Legea nr. 77/2016, în ansamblul său, cât și prevederile punctuale din acest act normativ, în raport cu dispoziții

constituționale și critici de neconstituționalitate similare, au mai format obiectul controlului de constituționalitate, sens în care este Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017. Ulterior, în raport cu considerentele, dispozitivul și data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a acestei decizii, Curtea și-a conturat o jurisprudență pe care a dezvoltat-o în raport cu criticile de neconstituționalitate formulate, care s-a concretizat prin mai multe decizii, spre exemplu, Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, Decizia nr. 358 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 3 octombrie 2017, Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 29 ianuarie 2018, Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 30 ianuarie 2018, Decizia nr. 701 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 25 ianuarie 2018, sau Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 12 septembrie 2018.

31. Astfel, Legea nr. 77/2016 are, în esență, ca obiect de reglementare instituirea unor mecanisme și proceduri legale în virtutea cărora debitorii care se află în imposibilitate de a achita împrumutul acordat în baza unui contract de credit să poată proceda la predarea imobilului ipotecat către creditor în vederea stingerii obligațiilor asumate prin contractul de credit.

32. Prevederile art. 1 din Legea nr. 77/2016 circumscriu sfera de aplicabilitate a acestei legi — raporturile juridice și persoanele ce cad sub incidența acesteia, respectiv se aplică raporturilor juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor, precum și celor în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori. Consumatori sunt persoanele definite de Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, și Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 3 august 2012. Aceste dispoziții se completează cu prevederile art. 10 din Legea nr. 77/2016, potrivit cărora „*va fi stinsă orice datorie a debitorului față de creditor, acesta din urmă neputând solicita sume de bani suplimentare. De dispozițiile prezentului articol beneficiază și codebitorul sau fideiutorul care a garantat obligația debitorului principal*”. Totodată, Curtea observă că, prin Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, a constatat că art. 1 din Legea nr. 77/2016 nu contravine niciunui text constituțional invocat, acesta stabilind doar sfera de aplicare a legii supuse controlului de constituționalitate, respectiv a raporturilor juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor. Mai mult, acest text nici măcar nu stabilește obiectul legii, obiect care se conturează începând cu art. 3 din lege.

33. Dispozițiile art. 2 statuează că prevederile Legii nr. 77/2016 se coroborează cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 611 din 14 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, precum și cu celelalte dispoziții legale în vigoare. Or, aceste prevederi respectă tocmai dispozițiile Legii nr. 24/2000, care statuează că „*actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care, proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune* [art. 13 lit. a)]. În cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetării în text a acelei norme se va face trimitere la articolul, respectiv la actul normativ care o conține, iar trimiterea la normele unui alt act normativ se poate face la întregul său conținut ori numai la o subdiviziune, precizată ca atare [art. 50 alin. (1) și (3)]. O reglementare din aceeași materie și de același nivel poate fi cuprinsă într-un alt act normativ, dacă are caracter special față de actul ce cuprinde reglementarea generală în materie. Caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie. Reglementarea este derogatorie dacă soluțiile legislative referitoare la o situație anume determinată cuprind norme diferite în raport cu reglementarea-cadru în materie, aceasta din urmă păstrându-și caracterul său general obligatoriu pentru toate celelalte cazuri [art. 15].

34. Față de acestea, Curtea nu poate reține neconstituționalitatea acestor prevederi astfel cum se susține în critica de neconstituționalitate, motivat de aspectul că „Legea dării în plată prevede faptul că această lege se coroborează cu dispozițiile mai multor acte normative, însă nu prevede în ce fel se va face această operațiune de coroborare, în condițiile în care, din punct de vedere material, dispozițiile legii dării în plată tind mai mult spre o modificare, iar uneori, cum ar fi cazul Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, spre o înlăturare de la aplicare și schimbare totală a reglementării”.

35. În continuare, din economia Legii nr. 77/2016, Curtea observă că dispozițiile acesteia trebuie interpretate în mod necesar prin coroborarea tuturor prevederilor acestei legi, mai cu seamă în ceea ce privește art. 3, art. 4, art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 10 și art. 11, prevederi care nu pot fi dissociate și interpretate în mod dispart.

36. Dispozițiile art. 3 din Legea nr. 77/2016 prevăd că, prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă, în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) din lege, părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.

37. Față de aceste prevederi, se impune precizarea că, astfel cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, având în vedere că majoritatea contractelor de împrumut vizate de legea criticată au fost încheiate în perioada 2007—2009, acestor contracte le este aplicabil cadrul legal de la acea dată. Astfel, dreptul comun îl constituia Codul civil în vigoare la acea dată, iar reglementări suplimentare, specifice domeniului bancar, se regăseau în Legea nr. 190/1999. Curtea, în jurisprudența sa, a observat însă că Legea nr. 77/2016 se aplică și contractelor care au fost încheiate în baza altor prevederi legale decât cele ale Legii nr. 190/1999. Cu alte cuvinte, și unele credite care nu au fost contractate în scopul achiziționării unor imobile au fost garantate prin instituirea unor ipoteci asupra unor bunuri imobile. Indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970 (a se vedea Decizia nr. 623 din 26 octombrie

2016 și Decizia nr. 695 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 15 martie 2017).

38. Din conținutul reglementării Legii nr. 77/2016 se deduce că art. 3 este indisolubil legat, în primul rând, de art. 11 din această lege. În timp ce art. 3 se referă la o derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, art. 11 statuează că „prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată”.

39. Ca atare, evaluând segmentele temporale la care face referire Legea nr. 77/2016, Curtea observă că aceasta dispune aplicabilitatea sa astfel: un moment înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016 — care la rândul său cuprinde două situații, respectiv contractele încheiate sub imperiul Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare și al Codului civil din 1864 și cele încheiate începând cu 1 noiembrie 2011 sub imperiul Legii nr. 287/2009 privind Codul civil; un moment după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

40. Față de această situație legislativă și având în vedere faptul că toate contractele de împrumut vizate de dispozițiile Legii nr. 77/2016, supuse controlului de constituționalitate, analizate și concretizate prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, erau încheiate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, Curtea a distins între teza întâi și teza a doua ale art. 3, prin coroborare cu art. 11 (a se vedea paragraful 104 din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016).

41. Dispozițiile art. 4 prevăd condițiile cumulative ce trebuie îndeplinite pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată, respectiv: a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială; b) quantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei a 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit; c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință; d) consumatorul să nu fi fost condamnat prin-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi. În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.

42. Dispozițiile art. 5 prevăd procedura de urmat în cazul subiecților de drept prevăzuți de această lege. Astfel, consumatorul transmite creditorului, prin intermediul unui executor judecătoresc, al unui avocat sau al unui notar public, o notificare prin care îl informează că a decis să îi transmită dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar, detaliind și condițiile de admisibilitate a cererii, astfel cum sunt reglementate la art. 4. Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă și stabilirea unui interval orar, în două zile diferite, în care reprezentantul legal sau convențional al instituției de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalități, izvorând din contractul de credit ipotecar, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi. Prima zi de convocare la notar public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia. Cu cel puțin 3 zile libere înainte de prima zi de convocare la notar public,

părțile transmit acestuia informațiile și înscrisurile necesare încheierii actului de dare în plată. Toate costurile notariale și, după caz, ale executorului judecătoresc sau ale avocatului se suportă de către debitor.

43. Dispozițiile art. 6 prevăd că de la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanțiilor personali sau ipotecari. În situația admiterii definitive a contestației prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât și împotriva altor garanți personali sau ipotecari. Demersurile prevăzute la art. 5 și art. 7—9 pot fi întreprinse și de codebitori, precum și de garanții personali sau ipotecari ai consumatorului principal, cu acordul acestuia sau al succesorilor săi. Acțiunea în regres împotriva debitorului principal va putea fi formulată numai după stingerea integrală a datoriei izvorând din contractul de credit, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi. Ca atare, cu privire la art. 5 și 6 din lege, Curtea constată că acestea reglementează procedura de derulare a dării în plată a imobilului ipotecat. Curtea observă că art. 3 teza a doua din lege a fixat regulile de drept substanțial subsumate principiului impreviziunii în contractele de credit, iar art. 5 și 6 din lege reglementează, în esență, procedura de urmat pentru aplicarea regulilor anterior menționate (a se vedea Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, paragraful 99).

44. Dispozițiile art. 7 prevăd că, în termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege. Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul. Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate. Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi repuse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege. În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notar public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înscrisurilor, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.

45. Dispozițiile art. 8 prevăd că, în situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor. Cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul. Până la soluționarea definitivă a cererii prevăzute la alin. (1) se menține suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului. Acțiunea prevăzută de prezentul articol este scutită de plata taxei judiciare de timbru. Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriei izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului. În acest context, Curtea reține că dispozițiile legale, menționate mai sus, au format obiectul controlului de constituționalitate în coroborare cu art. 11

din Legea nr. 77/2016, sens în care în cuprinsul acestei decizii vor fi redate aspecte din considerentele reținute de instanța de contencios constituțional în jurisprudența sa cu privire la Legea nr. 77/2016.

46. Dispozițiile art. 9 prevăd că hotărârea pronunțată potrivit prevederilor art. 8 poate fi atacată cu apel, în termen de 7 zile de la comunicare. Ca atare, Curtea constată că acest din urmă text legal reglementează faptul că hotărârea prin care se admite sau se respinge cererea de constatare a stingerii obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și de transmitere a dreptului de proprietate către creditor este supusă apelului în termen de 7 zile de la comunicare. Or, în temeiul art. 21 alin. (3) și art. 129 din Constituție, legiuitorul este cel competent să stabilească atât căile de atac, cât și termenele în care acestea se exercită (a se vedea Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, paragraful 117).

47. Dispozițiile art. 10 prevăd că la momentul încheierii contractului translativ de proprietate, respectiv de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive, potrivit prevederilor art. 8 sau, după caz, ale art. 9, va fi stinsă orice datorie a debitorului față de creditor, acesta din urmă neputând solicita sume de bani suplimentare. De aceste dispoziții beneficiază și codebitorul sau fideiursorul care a garantat obligația debitorului principal. Curtea constată că acest text de lege reglementează momentul de la care darea în plată își produce efectele, respectiv de la data încheierii contractului translativ de proprietate sau de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive, fiind un aspect de procedură, și nu unul de drept substanțial (a se vedea și Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, paragraful 118).

48. De altfel, astfel cum s-a arătat la examinarea art. 1, aceste dispoziții completează sfera subiecților cărora li se aplică Legea nr. 77/2016. Astfel, în virtutea prevederilor Legii nr. 77/2016, darea în plată stinge datoria în egală măsură pentru toți subiecții de drept care sunt vizați, respectiv consumator, codebitor, coplătitor, sau fideiursorul care a garantat obligația debitorului principal.

49. Dispozițiile art. 11 prevăd că, în vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, [*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*], legea se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată. Aceste dispoziții, astfel cum s-a menționat mai sus, trebuie coroborate cu întreg ansamblul legii.

50. Curtea observă că, în prezentele cauze, încheierile de sesizare au fost pronunțate ulterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016. De asemenea, contractele de credit sunt încheiate sub imperiul Codului civil vechi, iar din analiza dosarelor cauzei reiese că în acestea are incidență executarea silită.

51. Curtea reține că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” cuprinsă în art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională și că prevederile art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii, context în care a arătat că instituția impreviziunii aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele încheiate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016 nu poate fi recunoscută, iar în cazul în care instanța judecătorească nu ar avea posibilitatea să verifice îndeplinirea condițiilor impreviziunii, aceste prevederi legale ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) și ale art. 124 (Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 116).

52. Față de această împrejurare, întrucât, în prezentele dosare, sesizarea Curții Constituționale a fost realizată ulterior publicării Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016 și având în vedere faptul că în toate cauzele contractele de credit au fost

încheiate sub imperiul Codului civil din 1864, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3), (5) și (6) și art. 8 din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă, având în vedere și faptul că autorii excepției de neconstituționalitate critică înțelesul normelor legale care a fost exclus din cadrul constituțional.

53. De asemenea, excepția de neconstituționalitate privind sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din cuprinsul art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „(3) *Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.*”

54. Totodată, având în vedere faptul că în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea în prezentele dosare toate contractele de credit au fost încheiate înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportată la art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016, ce vizează numai noul Cod civil, va fi respinsă ca inadmisibilă.

55. Tot astfel, faptul că toate contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil este relevant și în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Se reține că, potrivit primei teze a acestuia, prevederile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, întrucât aceasta vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

56. Prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragraful 28, Curtea a statuat că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 este o decizie interpretativă, așa încât, atunci când criticile de neconstituționalitate a unei norme juridice privesc un înțeles sau înțelesuri ale acesteia care se bucură, în continuare, de prezumția de constituționalitate și care nu au fost excluse din cadrul constituțional prin decizia interpretativă, este evident că instanța constituțională este competentă să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate (a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragraful 48).

57. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, Curtea s-a mai pronunțat, în acest sens fiind Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, prin care Curtea a reținut că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin aceste prevederi din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexasă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar.

58. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare.

59. În acest context, Curtea a reținut că suspendarea antemenționată se aplică atât în situația în care creditorul obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării

transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație. Astfel, în lipsa formulării contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, notificarea transmisă creditorului rămâne definitivă, în sensul că ambele părți acceptă faptul că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate, în condițiile intervenirii impreviziunii, părțile având posibilitatea de a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016. De abia după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului un instrument juridic, prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul, în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca, pe această perioadă, contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că este una preprocesuală, de negociere între părți, în care sunt cercetate posibilitățile de continuare a executării contractului de credit, prin adaptarea acestuia la noile condiții socioeconomice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolutorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinește, pe toată perioada în care curge termenul de formulare a contestației și a judecării, până la soluționarea definitivă a contestației, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexă acesteia.

60. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Din cele de mai sus, Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a constatat că aceste prevederi legale reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs.

61. Astfel, Curtea a constatat că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit, intervenția statului operată prin textele de lege criticate urmărește un scop legitim, respectiv protecția consumatorului prin evitarea punerii acestuia în situația de a plăti sume de bani corespunzătoare contractului de credit în condițiile în care se invocă impreviziunea întemeiată pe art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864. Așadar, scopul legitim urmărit se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului prin înlăturarea pericolului ruinei sale iminente, iar suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat.

62. Așa fiind, Curtea a constatat că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului intervine un aspect care ține de impreviziune. Curtea a constatat că această orientare

legislativă a ținut seama de realitățile socioeconomice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist — consumator, în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere, apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauza care tranșează problema litigioasă dintre părți.

63. Cu privire la prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 44—49. Cu acel prilej, s-a arătat că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 are în vedere, ca și în cazul art. 8 alin. (1) din aceeași lege, două etape cu o semnificație deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părți și privește procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părțile putând, ele însele, să constate stingerea datoriei izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică și trebuie parcursă indiferent că bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuționale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenția instanțelor judecătorești la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligațiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul și al evitării, pe cât posibil, a intervenției în cadrul raporturilor contractuale a instanței judecătorești. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voință al părților, fără intervenția instanțelor judecătorești, apelarea la forța de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părțile nu ajung la un consens.

64. Prin urmare, a apela direct la instanța judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acțiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanțele judecătorești fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acțiunea debitorului. Acesta a fost și sensul Deciziei nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, în care Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, pe motiv că însăși acțiunea principală era inadmisibilă. Prin urmare, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă mai întâi etapa notificării și de abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei.

65. În privința bunurilor imobile adjuocate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce formează obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care

aceasta a avut loc, precum și, după caz, sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriiilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat.

66. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii imprevizunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, contractul de credit nemaiputând constitui temeiul îmbogățirii acestuia, ci situația imprevizibilă intervenită, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat datorită unui element exterior conduitei lor a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriiilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea contractului încetează.

67. De asemenea, prin Decizia nr. 93 din 28 februarie 2017, paragrafele 43—49, Curtea a constatat că măsurile prevăzute de Legea nr. 77/2016 respectă exigențele testului de proporționalitate și nu aduc atingere substanței dreptului de proprietate al creditorilor, iar, în analiza conformității dispozițiilor Legii nr. 77/2016 cu prevederile constituționale care garantează dreptul de proprietate privată, Curtea a examinat ideea de ruină (iminentă) a debitorului, din perspectiva raportului contractual existent între cele două părți, în sensul că această apreciere nu vizează evoluția/fluctuația situației financiare/materiale a debitorului ulterioară încheierii contractului de credit, ci are în vedere, în mod exclusiv, disproporția și dezechilibrul survenite ca urmare a materializării riscului supraadăugat. Prin urmare, ideea de ruină (iminentă) a debitorului se identifică, în cazul dat, cu ideea de ruină contractuală a acestuia (cu privire la noțiunea de risc supraadăugat a se vedea Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragrafele 96 și 97; cu privire la ruina contractuală, ce afectează utilitatea socială a contractului de credit, intervenită ca urmare a imprevizunii, a se vedea Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018, paragrafele 30—35).

68. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriiilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat, prin licitație publică sau printr-un alt mod agreat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

69. De asemenea, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 130, Curtea a constatat că nu poate fi reținută încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16, art. 24, art. 45, art. 73 alin. (3) lit. m), art. 135 și art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală, iar dispozițiile art. 53 și ale art. 148 nu au incidență în cauză.

70. Astfel, în ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 115, că, indiferent de

textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei imprevizunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei imprevizunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează.

71. Referitor la critica de neconstituționalitate, prin prisma principiului egalității, Curtea reține că, în ceea ce privește încălcarea art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, prin Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a statuat că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. De asemenea, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002). Ca atare, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 112, Curtea a constatat că acele categorii de creditori menționate în motivarea excepției de neconstituționalitate sunt în situații diferite. Instituțiile financiare, în calitate de creditori care și-au garantat creanțele cu ipoteci asupra unor imobile, se află, totuși, pe o poziție diferită față de cea a creditorilor chirografari, având în vedere natura diferită a creanțelor lor (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 22 din 21 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2003).

72. Față de această împrejurare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în jurisprudența instanței de contencios constituțional își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

73. Cu referire la invocarea art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, Curtea a reținut, în plus față de ceea ce reiese din motivarea Curții din Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie — *în condițiile legii* — legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cel al liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit, în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, paragraful 16, că principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.

74. În ceea ce privește criticile aduse Legii nr. 77/2016 din perspectiva art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 108, Curtea a statuat

că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice care nu se referă la regimul general al proprietății, în sensul că vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are drept efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România, și nu orice transfer al dreptului de proprietate ca urmare a aplicării unor instituții de drept civil. În concordanță cu jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992), Curtea a constatat că regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința, dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat. Regimul proprietății și al dreptului de proprietate, și încă la nivel general, reprezintă o realitate juridică care guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe. De altfel, legiuitorul a mai adoptat reglementări care au un impact asupra dreptului de proprietate prin intermediul unor legi ordinare, cum ar fi Codul de procedură fiscală [Legea nr. 207/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015] care în art. 348 reglementează confiscările dispuse potrivit legii. Prin urmare, Curtea constată că această critică de neconstituționalitate extrinsecă este neîntemeiată.

75. Prin urmare, față de această împrejurare, Curtea va respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său.

76. În ceea ce privește menționarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 53 din Legea

fundamentală, față de jurisprudența sa în materie, Curtea reiterează lipsa incidenței acestor dispoziții constituționale.

77. Cu privire la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 148 nu au incidență în cauză.

78. De asemenea, Curtea a reținut că revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecății, în funcție de stadiul derulării contractului de credit. Totodată, Curtea a arătat faptul că este rolul instanțelor de judecată să interpreteze normele legale și să facă aplicarea acestora în funcție de conținutul normativ, respectiv dacă sunt norme de drept substanțial sau de drept procesual și dacă sunt de imediată aplicare, precum și cu privire la prioritatea acestora, în funcție de caracterul de normă specială sau de drept comun (a se vedea Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, paragrafele 40 și 42).

79. Distinct de acestea, Curtea reiterează faptul că instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 638 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, paragraful 25, a statuat că instanța judecătorească, fiind independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea instituției impreviziunii în temeiul Legii nr. 77/2016, în configurarea determinată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, respectiv în temeiul prevederilor art. 969 și art. 970 din Cod civil din 1864, chiar și în cauzele în care este începută executarea silită, indiferent de stadiul executării silite a bunului ipotecat, respectiv în spețele unde este pusă în discuție o asemenea chestiune, cu consecința stingerii datoriei rezultate din contractele de credit.

80. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și ale art. 8 alin. (1)—(4), precum și a prevederilor art. 11 teza a doua și a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” cuprinsă în art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Credit Europe Bank N.V. în Dosarul nr. 1.937/1.748/2017 al Judecătorei Cornetu, de Societatea Credit Europe Bank România — S.A. și Societatea Credit Europe Ipotecar IFN — S.A. în Dosarul nr. 14.323/281/2016 al Judecătorei Ploiești — Secția civilă și de Societatea Credit Europe Bank N.V. în Dosarul nr. 15.932/300/2016 al Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți, în aceleași dosare, ale aceluiași instanțe de judecată și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Cornetu, Judecătorei Ploiești — Secția civilă și Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 octombrie 2018.

PREȘEDINTE

prof. univ. dr. **MONA-MARIA PIVNICERU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea Metodologiei de stabilire a prețului de referință pentru țițeiurile extrase în România și a Instrucțiunilor tehnice privind activitatea titularilor de acorduri petroliere

În baza:

— art. 2 pct. 30, art. 49 alin. (4) și art. 54 lit. e) din Legea petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare;
— art. 92 alin. (2) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii petrolului nr. 238/2004, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 2.075/2004, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere Referatul Direcției generale de inspecție și supraveghere teritorială nr. 400.037 din 21.01.2019,
în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de stabilire a prețului de referință pentru țițeiurile extrase în România, care stă la baza calculului valorii producției brute de țiței și a contravalorii redevenței petroliere, cuprinsă în anexa nr. 1, și Instrucțiunile tehnice privind activitatea titularilor de acorduri petroliere, cuprinse în anexa nr. 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Compartimentele de resort din cadrul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 98/1998 privind aprobarea metodologiilor de stabilire a prețului de referință pentru petrolul (țiței și gaze naturale) extras în România și modificarea și completarea unor instrucțiuni tehnice privind activitatea titularilor de acorduri petroliere, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 343 din 10 septembrie 1998.

Art. 5. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Gigi Dragomir

București, 17 aprilie 2019.
Nr. 204.

ANEXA Nr. 1

METODOLOGIE

de stabilire a prețului de referință pentru țițeiurile extrase în România

Metodologia de stabilire a prețului de referință pentru petrolul (țiței și gaze naturale) extras în România a fost elaborată de Agenția Națională pentru Resurse Minerale în baza atribuțiilor și competențelor conferite prin Legea petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare, și este fundamentată, în concordanță cu criteriile acceptate pe piața internațională a petrolului, pe rezultatele studiilor efectuate sau contractate cu institute de specialitate din țară (Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești), care vor fi prezentate și analizate cu reprezentanți ai entităților interesate (Societatea Comercială OMV Petrom — S.A.).

Art. 1. — În conformitate cu rezultatele studiului „Cercetări și expertiză tehnică privind stabilirea prețului de referință al țițeiurilor extrase în România”, efectuat de Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești în baza Contractului nr. 32/2015, s-au determinat următoarele clase de țiței brut extras în România de către titularii acordurilor petroliere, în funcție de caracteristicile fizico-chimice:

Clasa	Interval grade API	Valori medii pe clase			Diferențial API	Diferențial conținut S%	Coeficient corecție aciditate țiței, TAN
		Densitate	Grade API	Conținut S%			
1 — Țiței greu	≤ 20	0,95	17,45	0,31	– 20,55	0,6	– 0,03
2 — Țiței mediu-greu	20—25	0,92	22,30	0,36	– 15,70	0,1	– 0,02
3 — Țiței mediu	25—30	0,89	27,49	0,35	– 10,51	0,2	– 0,02
4 — Țiței mediu-ușor	30—35	0,86	33,03	0,32	– 4,97	0,5	0
5 — Țiței ușor	35—40	0,84	36,95	0,24	– 1,05	1,3	0
6 — Țiței foarte ușor	40—46	0,81	43,19	0,16	5,19	2,1	0
7 — Țiței ultraușor	46—50	0,786	48,53	0,105	10,53	2,65	0
8 — Condensat	≥ 50	0,756	55,67	0,038	17,67	3,32	0

Relația de calcul al densității API este următoarea:

$$API = \frac{141,5}{d} - 131,5,$$

unde d = densitatea țițeiului (g/cm³).

Art. 2. — Se consideră țiței de referință, cu caracteristici fizico-chimice și condiții de calitate și de piață asemănătoare tipurilor de țiței din producția internă, sortimentul Brent:

Clasa	Grade API	Valori medii		
		Densitate	Grade API	Conținut S%
Brent	38	0,835	38	0,37

Art. 3. — (1) Prețurile de referință ale claselor de țiței brut extrase în România, clasificate conform art. 1, la punctele de măsurare a producției brute de petrol se stabilesc lunar, ca medie aritmetică a cotației țițeiului de referință pentru luna anterioară lunii pentru care prețul este valabil.

(2) Prețurile de referință, determinate conform alineatului precedent, se corectează cu diferențialul API, diferențialul aferent conținutului de sulf și cu coeficientul de corecție aciditate, conform următorului tabel:

Clasa	Interval grade API	Valori medii pe clase			Diferențial API	Diferențial conținut S%	Diferențial total API+S%	Coeficient corecție clasă, pentru S% și densitate API	Coeficient corecție aciditate țiței, TAN	Coeficient corecție totală	Preț Brent (lei/tonă)	Diferențial preț pe clasă (lei/tonă)	Preț țiței (lei/tonă)
		Densitate	Grade API	Conținut S%									
A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N
1	≤ 20	0,95	17,45	0,31	- 20,55	0,60	- 19,95	- 0,09976316	- 0,03	- 0,12976316			
2	20—25	0,92	22,30	0,36	- 15,70	0,10	- 15,60	- 0,07797826	- 0,02	- 0,09797826			
3	25—30	0,89	27,49	0,35	- 10,51	0,20	- 10,31	- 0,05155618	- 0,02	- 0,07155618			
4	30—35	0,86	33,03	0,32	- 4,97	0,50	- 4,47	- 0,02232558	0	- 0,02232558			
5	35—40	0,84	36,95	0,24	- 1,05	1,30	0,25	0,001261905	0	0,001261905			
6	40—46	0,81	43,19	0,16	5,19	2,10	7,29	0,03645679	0	0,03645679			
7	46—50	0,786	48,53	0,105	10,53	2,65	13,18	0,065877226	0	0,065877226			
8	≥ 50	0,77	55,67	0,038	17,67	3,32	20,99	0,104946561	0	0,104946561			
BRENT	38	0,835	38	0,37									

Clasa 1 = țiței greu;
 Clasa 2 = țiței mediu-greu;
 Clasa 3 = țiței mediu;
 Clasa 4 = țiței mediu-ușor;
 Clasa 5 = țiței ușor;
 Clasa 6 = țiței foarte ușor;
 Clasa 7 = țiței ultraușor;
 Clasa 8 = condensat.

Ultimul rând al tabelului se referă la caracteristicile țițeiului Brent.

Coloana D — Grade API = $141,5/d - 131,5$, unde d = densitatea țițeiului (g/cmc); exemplu pentru clasa 1 (țițeiuri grele): $141,5/0,95 - 131,5 = 17,447$ (aprox. 17,45).

Coloana F — Diferențial API = API țiței - API Brent; exemplu pentru clasa 1 (țițeiuri grele): $17,45 - 38 = - 20,55$.

Coloana G — Diferențial conținut S% = S% Brent - S% țiței x 10; exemplu pentru clasa 1 (țițeiuri grele): $(0,37 - 0,31) \times 10 = 0,6$.

Coloana H — Diferențial total API + S%; exemplu pentru clasa 1 (țițeiuri grele): $- 20,55 + 0,60 = - 19,95$.

Coloana I — $H \times 0,005$; exemplu pentru clasa 1 (țițeiuri grele): $- 19,95 \times 0,005 = - 0,09976316$.

Coloana J — coeficient corecție aciditate țiței, TAN = 0,03 (pentru clasa 1)
 = 0,02 (pentru clasele 2 și 3)
 = 0 (pentru clasele 4, 5, 6, 7 și 8).

Coloana K — coeficient corecție totală = I + J.

Coloana L — Preț Brent (lei/tonă); se calculează înmulțind cotația medie a țițeiului Brent pe luna precedentă lunii pentru care se calculează prețul de referință (USD/bbl) x 7.598 (bbl/tonă) x cotația valutară leu/USD pe luna precedentă lunii pentru care se calculează prețul de referință. Cotația țițeiului Brent se obține accesând linkul: <https://www.eia.gov/dnav/pet/hist/rbrted.htm> [Europe Brent Spot Price FOB (Dollars per Barrel)]

Coloana M — Diferențial preț pe clasă = L x K.

Coloana N — Preț țiței = L + M.

Art. 4. — Informațiile și datele referitoare la produsele petroliere obținute în urma procesării țițeiurilor se obțin accesând următorul link: <https://www.argusmedia.com/-/media/Files/sample-reports/argus-european-products.ashx?la=en&hash=559BF9DD9E6432284DF5D95270F32CA771112FA2>

Art. 5. — Încadrarea zăcămintelor comerciale în noile clase de țițeiuri se regăsește pe site-ul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale: www.namr.ro, la rubrica „Legislație”, secțiunea „Legislație națională”, subsecțiunea „Domeniul petrolier”, și va fi actualizată în cazul apariției de noi informații, fundamentate, asupra caracteristicilor fizico-chimice ale țițeiurilor extrase în România, pe zăcămintele comerciale.

Art. 6. — La întocmirea studiilor tehnico-economice, titularii acordurilor de concesiuni petroliere vor preciza densitatea, conținutul în sulf și coeficientul de aciditate ale țițeiurilor produse din zăcămintele comerciale la care fac referire studiile respective, ca medie ponderată cu producția pe obiective, precum și clasa/clasele în care se încadrează țițeiurile. Studiile tehnico-economice vor conține buletine de analiză, emise de laboratoare de specialitate autorizate.

INSTRUCȚIUNI TEHNICE privind activitatea titularilor de acorduri petroliere

Art. 1. — Titularii acordurilor petroliere vor calcula lunar redevența petrolieră datorată statului, prin aplicarea cotelor procentuale convenite prin acordul petrolier la producția brută de petrol realizată.

Producția brută de petrol realizată de titularii acordurilor petroliere, pe baza căreia se calculează redevența petrolieră, se măsoară conform anexei nr. 3 (Instrucțiuni tehnice privind măsurarea și evidența producției brute de petrol) la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 41/1998, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 7 mai 1998.

Art. 2. — Titularii acordurilor petroliere nu vor include în producția brută de petrol realizată cantitățile de gaze extrase și reinjectate în zăcământ în scopuri tehnologice, gazele arse la sondă, cu aprobarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, și gazele extrase concomitent cu țițeiul, neutilizate și nevalorificate de titularul acordului petrolier, predate statului fără plată.

Art. 3. — Redevența petrolieră se predă trimestrial, până la data de 20 a primei luni a trimestrului următor celui pentru care se datorează.

Predarea redevenței petroliere se face către unitățile specializate de transport al petrolului, pe bază de proces-verbal de predare-primire, în una sau mai multe tranșe, titularii acordurilor petroliere fiind obligați să asigure predarea integrală în termenul prevăzut la alineatul precedent.

Procesele-verbale de predare-primire a redevenței petroliere vor purta mențiunea „redevență petrolieră” și vor specifica denumirea titularului acordului petrolier care predă redevența petrolieră și denumirea utilizatorului.

Procesele-verbale de predare-primire a redevenței petroliere vor fi transmise Agenției Naționale pentru Resurse Minerale de către titularii acordurilor petroliere, în termen de 15 zile de la expirarea termenului de predare.

Art. 4. — Măsurarea redevențelor petroliere predate unităților specializate de transport al petrolului se face la stațiile de predare ale titularilor acordurilor petroliere, care vor fi dotate cu echipamente și facilități corespunzătoare de măsurare și de determinare pentru corecții ale volumului petrolului.

Măsurarea și corecțiile redevențelor petroliere, precum și aparatura utilizată pentru măsurători se vor face și vor respecta aceleași condiții pentru măsurarea producției brute de petrol prevăzute în anexa nr. 3 (Instrucțiuni tehnice privind măsurarea și evidența producției brute de petrol) la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 41/1998.

Art. 5. — Valorificarea cantităților de petrol reprezentând redevența petrolieră se va face pe baza unor contracte încheiate între titularul acordului petrolier și utilizator, cu stipularea expresă a obligațiilor de plată ale utilizatorului, în conformitate cu prevederile art. 6 și 7.

Calculul contravalorii redevențelor petroliere și al valorii producției brute de petrol, care stă la baza stabilirii taxelor pe activitatea de exploatare, datorate bugetului de stat de către titularii acordurilor petroliere, se face prin luarea în considerare a prețurilor practicate de titularii acordurilor la valorificarea

cantităților proprii de petrol, în perioadele pentru care se datorează taxele de exploatare, respectiv redevențele petroliere, care să nu fie mai mici decât prețurile de referință stabilite și comunicate lunar de Agenția Națională pentru Resurse Minerale.

Art. 6. — Utilizatorul redevenței petroliere va suporta toate cheltuielile necesare pentru transportul, depozitarea și manipularea redevenței petroliere, pe distanța de la punctul de predare al titularului acordului petrolier până la punctul său de preluare.

Transportatorul va preda redevența petrolieră către utilizator, pe bază de proces-verbal de predare-primire, cu menționarea titularului acordului petrolier de la care provine și a faptului că reprezintă redevență petrolieră.

Art. 7. — Contravaloarea redevenței petroliere se va plăti de către utilizator în contul titularului acordului petrolier de la care provine, în termen de cel mult 10 zile de la preluare.

Pentru neplata în termen de către utilizator a contravalorii redevenței petroliere, titularul acordului petrolier va percepe de la acesta majorări de întârziere conform legii fiscale.

Art. 8. — Predarea redevenței petroliere și virarea contravalorii acesteia la bugetul de stat reprezintă obligații fiscale ale titularilor acordurilor petroliere.

Pentru partea de redevență petrolieră nepredată în termenul prevăzut la art. 3 se percep daune moratorii de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, aplicabile la contravaloarea părții de redevență nepredate, precum și daune compensatorii, până la acoperirea efectivă a prejudiciului creat.

Titularii acordurilor petroliere vor vira la bugetul de stat sumele reprezentând contravaloarea redevenței petroliere până la data de 5 a celei de a doua luni a trimestrului următor celui la care se referă redevența.

Pentru nevirarea la bugetul de stat, în termenul prevăzut la alineatul precedent, a sumelor reprezentând contravaloarea redevențelor petroliere, titularii acordurilor petroliere vor suporta majorări de întârziere conform legii fiscale.

Majorările de întârziere plătite de titularul acordului petrolier, potrivit prevederilor alineatului precedent, vor fi recuperate de la utilizatorul redevenței petroliere, dacă întârzierea se datorează acestuia, în conformitate cu prevederile art. 7.

Art. 9. — Calculul redevențelor petroliere și al contravalorii acestora se face lunar și se înregistrează în contabilitatea titularilor acordurilor petroliere. Eventualele regularizări vor fi efectuate în ultima lună a trimestrului, fără însă ca predarea integrală a redevențelor petroliere aferente trimestrului să depășească termenul prevăzut la art. 3.

Art. 10. — Înregistrarea în contabilitatea titularilor acordurilor petroliere a obligațiilor privind redevența petrolieră, conform art. 49 din Legea petrolului nr. 238/2004, cu modificările și completările ulterioare, se va face în funcție de organizarea internă a activității acestora, potrivit prevederilor legale.

În vederea asigurării posibilității de control al datelor privind redevența petrolieră, înregistrările menționate vor fi efectuate în conturi analitic distincte.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN**privind aducerea la cunoștința publică a derulării lucrărilor de înregistrare sistematică în unitatea administrativ-teritorială Luica din județul Călărași**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aduce la cunoștința publică derularea lucrărilor de înregistrare sistematică în unitatea administrativ-teritorială Luica din județul Călărași.

(2) Lucrările de înregistrare sistematică cuprind întreg teritoriul unității administrativ-teritoriale menționate la alin. (1).

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 12 aprilie 2019.
Nr. 1.161.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN**privind aducerea la cunoștința publică a derulării lucrărilor de înregistrare sistematică în unitatea administrativ-teritorială Cristian din județul Sibiu**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aduce la cunoștința publică derularea lucrărilor de înregistrare sistematică în unitatea administrativ-teritorială Cristian din județul Sibiu, lucrări ce se desfășoară în cadrul Programului național de cadastru și carte funciară.

(2) Lucrările de înregistrare sistematică cuprind întreg teritoriul unității administrativ-teritoriale menționate la alin. (1).

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 12 aprilie 2019.
Nr. 1.162.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**privind modificarea programelor școlare pentru limbi moderne din ciclul inferior și superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 3.458/2004**

În conformitate cu prevederile art. 32 alin. (3) din Constituția României, republicată, și ale art. 2 alin. (4) și ale art. 45 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Programele școlare pentru limba modernă pentru ciclul inferior al liceului și ciclul superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 3.458/2004*), vor fi actualizate astfel: sintagma „în limba română”, care face parte din enunțul competențelor specifice subsumate competenței generale 4 „Transferul și medierea mesajelor orale sau scrise în situații variate de comunicare”, prezentă în programele școlare pentru limbi moderne, se modifică și se înlocuiește cu sintagma „în limba română/în limba maternă”.

Art. II. — Prezentul ordin se aplică unităților care cuprind tipuri de școli/clase din învățământul preuniversitar (cu predare în limba română/cu predare în limbi materne ale minorităților naționale din România).

Art. III. — Direcția generală, învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția minorități, institutul de științe ale educației, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 11 aprilie 2019.
Nr. 3.879.

*) Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.458/2004 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**privind modificarea programelor școlare pentru limbi moderne din ciclul inferior și superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.410/2006**

În conformitate cu prevederile art. 32 alin. (3) din Constituția României, republicată, și ale art. 2 alin. (4) și ale art. 45 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Programele școlare pentru limba modernă pentru ciclul inferior al liceului și ciclul superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului

educației și cercetării nr. 3.410/2006*), vor fi actualizate astfel: sintagma „în limba română”, care face parte din enunțul competențelor specifice subsumate competenței generale 4 „Transferul și medierea mesajelor orale sau scrise în situații

*) Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.410/2006 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

variate de comunicare”, prezentă în programele școlare pentru limbi moderne, se modifică și se înlocuiește cu sintagma „în limba română/în limba maternă”.

Art. II. — Prezentul ordin se aplică unităților care cuprind tipuri de școli/clase din învățământul preuniversitar (cu predare în limba română/cu predare în limbi materne ale minorităților naționale din România).

Art. III. — Direcția generală, învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția minorități, institutul de științe ale educației, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 11 aprilie 2019.
Nr. 3.880.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

privind modificarea programelor școlare pentru limbi moderne din ciclul inferior și superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.598/2004

În conformitate cu prevederile art. 32 alin. (3) din Constituția României, republicată, și ale art. 2 alin. (4) și ale art. 45 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Programele școlare pentru limba modernă pentru ciclul inferior al liceului și ciclul superior al liceului — filiera teoretică, toate profilurile și specializările; filiera vocațională, toate profilurile și specializările, aprobate prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.598/2004*), vor fi actualizate astfel: sintagma „în limba română”, care face parte din enunțul competențelor specifice subsumate competenței generale 4 „Transferul și medierea mesajelor orale sau scrise în situații variate de comunicare”, prezentă în programele școlare pentru limbi moderne, se modifică și se înlocuiește cu sintagma „în limba română/în limba maternă”.

Art. II. — Prezentul ordin se aplică unităților care cuprind tipuri de școli/clase din învățământul preuniversitar (cu predare în limba română/cu predare în limbi materne ale minorităților naționale din România).

Art. III. — Direcția generală învățământ secundar superior și educație permanentă, Direcția minorități, Institutul de Științe ale Educației, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 11 aprilie 2019.
Nr. 3.881.

*) Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.598/2004 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**pentru aprobarea Normelor privind protecția informațiilor clasificate secret de stat și secret de serviciu în cadrul Ministerului Educației Naționale, în domeniul său de activitate, precum și de către instituțiile publice și unitățile aflate în subordinea sau în coordonarea acestuia**

În conformitate cu prevederile art. 2 și art. 31 alin. (1) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 42 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare,

în baza art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu,

în temeiul art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 1.349/2002 privind colectarea, transportul, distribuirea și protecția, pe teritoriul României, a corespondenței clasificate, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin se aprobă Normele privind protecția informațiilor clasificate secret de stat și secret de serviciu în cadrul Ministerului Educației Naționale, în domeniul său de activitate, precum și de către instituțiile publice și unitățile aflate în subordinea sau în coordonarea acestuia.

Art. 2. — Normele privind informațiile clasificate, menționate la art. 1, sunt prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Structura de securitate și angajații instituției care au acces la informații clasificate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 11 aprilie 2019.
Nr. 3.889.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 222477